

чилище. Моето постоянство и твърдост въ стремленіе-то къмъ единъ неизмѣняемъ цѣль въ теченіе на седемъ години въ Болградъ, сж, мисль, вѣрно ручателство за моятъ характеръ, че не сжмъ чловѣкъ, който днесъ да говори едно, а утрѣ да прави друго. Въ Болградъ ако и да има хора, които съ упорство увѣрявать, че черно-то было бѣло, а бѣло-то черно, то вънъ отъ Болградъ има по разбрани и по проникателны, които сж имали иѣкакъвъ народенъ интересъ да слѣдятъ по мои-тъ дѣйствія, та ще подтвърдятъ думы-тъ ми.

Подиръ моето удаляваніе отъ училище-то, что е правилъ г. Мутевъ во вредъ на общъ-тъ работъ, като не сж касае до мене, оставямъ на други по-достойны да го отпишатъ, кога вкусать плодаты на него-въ-тъ тираниѣ.

Да мя укори още повече, г. Мутевъ окончава статейкъ-тъ съ тья думы: “ У-
” вѣряваме вы наше-то училище не само
” ничто не губи, иъ напротивъ много не-